

THE LOST APOTHECARY by Sarah Penner

Copyright © 2021 by Sarah Penner

Copyright © 2022 Editura Herg Benet, pentru prezenta
ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: Alexandru Voicescu

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PENNER, SARAH

Apotecara pierdută / Sarah Penner ; trad. din lb. engleză de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg Benet, 2022

ISBN 978-606-763-309-2

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit în România

SARAH PENNER

APOTECARA PIERDUTĂ

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

P A S S P O R T
HERG BENET

2022

NELLA

3 februarie 1791

Urma să vină la crăpatul zorilor – femeia a cărei scrisoare o țineam în mâinile mele, femeia al cărei nume nu-l aflasem încă.

Nu-i cunoșteam nici vârsta, nici unde locuiește. Nu aveam habar ce rang are în societate, nici care sunt lucrurile întunecate pe care le visează la căderea nopții. Putea fi o victimă, dar și o ucigașă. O femeie de curând căsătorită sau o văduvă însetată de răzbunare. O doică sau o curtezană.

Dar, în ciuda a tot ce nu cunoșteam încă, înțelegeam ceva: femeia știa exact pe cine voia să omoare.

Am ridicat hârtia colorată într-o nuanță de rozaliu palid, luminată de flacăra plâpândă a lumânării. Mi-am trecut degetele peste cerneala cu care așternuse cuvintele, imaginându-mi disperarea care o determinase să caute pe cineva asemeni mie. Nu doar o apotecară, dar și o criminală. O maestră a deghizărilor, a aparențelor.

Cerința ei era simplă și directă. *Pentru soțul stăpânei*

mele, să ia odată cu micul dejun. La crăpatul zorilor, pe 4 feb. Mi-am creat în minte imaginea unei cameriste între două vârste, trimisă pentru a săvârși voința stăpânei sale. Și, cu o intuiție perfecționată de-a lungul a două decenii, am știut imediat ce remediu se potrivea cel mai bine cerinței: un ou de găină, decorat cu *nux vomica*. Stricnină.

Pregătirea nu dura mai mult de câteva minute; otrava o aveam la îndemână. Dar, dintr-un motiv care îmi rămânea necunoscut, ceva din scrisoare mă neliniștea profund. Nu era doar parfumul subtil ce te ducea cu gândul la lemn umed, al pergamentului, nici felul în care colțul din stânga jos al hârtiei era îndoit, de parcă ar fi fost umezit de lacrimi. Mai degrabă, o neliniște care se trezise brusc în interiorul meu. O înțelegere intuitivă a unui lucru ce ar trebui evitat cu orice preț.

Însă ce avertizare nescrisă putea să adaste pe o simplă foaie de pergament, pe care fusese plimbată o peniță? Niciuna, am încercat eu să mă liniștesc. Scrisoarea asta nu prevestea nimic rău. Gândurile mele împrăștiate erau doar rezultatul oboseții – ora era înaintată – și al disconfortului pe care-l resimțeam în articulații.

Mi-am îndreptat atenția spre registrul meu, învelit în piele de vițel, pe care-l țineam pe masă. Atât de prețios, ținea evidența vieții și a morții: o trecere în revistă a tuturor femeilor care au căutat poțiuni aici, în cel mai întunecat magazin al vreunui apotecar.

Pe primele pagini ale registrului, cerneala era mai ștearsă, dar scrisul se vedea că aparținea unei mâini mai relaxate, care încă nu cunoscuse așa de îndeaproape durerea și împotrivirea. Acele notițe peste care trecuse vremea aparțineau mamei mele. Acest magazinaș pentru bolile femeiești, situat la numărul 3 din Back Alley, fusese al ei, cu mult înainte să devină al meu.

Din când în când, obișnuiam să-i recitesc notițele: *23 martie 1767, doamna R. Ranford, coada șoricelului 15 picături, de 3 ori pe zi*. Cuvintele îmi evocau imaginea ei. Cum îi cădea părul pe ceafă când apăsa lujerii plantei în mojar, sau pielea subțire, pergamentoasă, a mâinilor sale când culegea semințele florii. Dar mama nu-și ascunsese prăvălia în spatele unui perete fals și nici nu-și tănuia leacurile în sticle opace de vin roșu. Nu avea nimic de ferit privirilor iscoditoare. Tincturile pe care le prepara aveau doar scopuri bune – să aline durerile și iritațiile unei femei devenite de curând mamă, să producă menstruație unei soții sterpe. Umpluse paginile registrului cu remedii benigne provenite din plante. Nu ar fi trezit nicio suspiciune nimănu.

Pe paginile mele din registru, notasem ingrediente cum ar fi urzică, isop și amarant, da, dar și leacuri mai înspăimântătoare: mătrăgună, spânz și arsenic. În spatele urmelor lăsate de tocul meu în registru se ascundeau trădarea, spaima și... secrete întunecate.

Secrete despre un tânăr în vigoare căruia i-a slăbit brusc inima în ajunul nunții sale, sau despre cum cineva devenit de curând tată a căzut pradă unei febre neașteptate. Caietul arăta totul așa cum se întâmplase – nu erau boli de inimă sau febre din senin, ci mătrăgună și ciumăfaie strecurate în vinuri și plăcintă de către femei șirete, ale căror nume pătau acum propriul meu registru.

Măcar dacă registrul ar fi spus și secretul meu, adevărul despre cum au început toate acestea! Pentru că aveam fiecare victimă însemnată aici, mai puțin una singură – *Frederick*. Liniile ascuțite și aspre ale numelui său fuseseră scrijelite doar pe inima mea ferecată, pe dinăuntrul pântecului meu rănit.

Am închis cu blândețe registrul, pentru că nu aveam

nevoie de el în seara asta, și mi-am îndreptat din nou atenția către scrisoare. Ce mă îngrijora atât de tare la ea? Ce spaima redeșteptase? Marginea pergamentului îmi atrăgea mai departe privirea, de parcă o vietate s-ar fi târât dedesubt. Cu cât rămâneam mai mult așezată la masa mea, cu atât stomacul mi se strângea și degetele începeau să-mi tremure. Departe, dincolo de pereții prăvăliei, clopoțeiile unei trăsurii scoteau un zornăit înfricoșător, asemeni cătușelor pe care le purta la brâu comisarul. Dar m-am liniștit spunându-mi că poliția nu avea să calce pe aici în seara aceasta, la fel cum n-o făcuse în ultimele două decenii. Prăvălia, la fel ca otrăvurile mele, era și ea ascunsă cu iscusință. Niciun om n-ar fi reușit să descopere acest loc: era îngropat dincolo de un perete cu o bibliotecă uriașă, în capătul unei alei întortocheate din cele mai întunecate colțuri ale Londrei.

Ochii mi-au fugit spre peretele pătat de funingine pe care nu avusesem nici puterea, nici tragerea de inimă să-l curăț. O sticlă goală de pe un raft mi-a întors reflexia. Ochii mei, odinioară de un verde strălucitor ca ai mamei mele, acum păreau aproape lipsiți de viață. La fel și obrajii. Cândva rozaliți, acum erau supti și căzuți. Semănam mai mult cu o fantomă decât cu o ființă reală, cu mult mai bătrână decât cei patruzeci și unu de ani ai mei.

Cu blândețe, am început să-mi apăs osul încheieturii stângi, roșie și fierbinte, de parcă ar fi fost o piatră uitată în foc. Disconfortul resimțit în articulații îmi străbătea deja corpul de ani buni. Devenise cu timpul atât de puternic, încât nu trecea nici măcar o oră fără durere. Fiecare poțiune pe care o pregăteam și o dădeam mai departe aducea un nou val de durere asupra mea; în unele seri, degetele îmi erau atât de încordate încât mă așteptam ca pielea să se crape și să dezvăluie ce se afla dedesubt.

Morțile provocate și secretele ținute cu strășnicie îmi făcuseră asta. Începusem să putrezesc din interior, iar ceva din străfunduri amenința să mă sfâșie definitiv.

Brusc, aerul a devenit mai dens și fumul s-a ridicat spre tavanul jos, de piatră, al încăperii mele secrete. Lumânarea era aproape topită. Curând, picăturile de laudanum aveau să mă scufunde într-o îmbrățișare caldă. Noaptea căzuse de mult, iar ea avea să ajungă aici în numai câteva ore: femeia al cărei nume aveam să-l adaug în registru, al cărei mister urma să încep să-l dezvălui, în ciuda neliniștii care creștea tot mai mult înlăuntrul meu.

CAROLINE

În prezent, luni

Nu ar fi trebuit să fiu în Londra de una singură. Excursiile aniversare sunt menite pentru două persoane, nu pentru una singură... și totuși, când am pășit afară din hotel în lumina strălucitoare a după-amiezii de vară londoneze, spațiul liber de lângă mine mi-a spus o altă poveste. Astăzi – în a zecea aniversare a nunții noastre – eu și James ar fi trebuit să fim împreună, să ne croim drum către London Eye, roata imensă din care puteai vedea fluviul Tamisa pierzându-se în zare. Rezervasem o tură la ceas de seară într-o cabină VIP, care includea o sticlă de șampanie și un ghid doar pentru noi. Vreme de săptămâni întregi, mi-am imaginat cabina doar puțin luminată, legănându-se sub cerul înstelat, iar râsul nostru întrerupt doar de ciocnirea paharelor de șampanie și de atingerea buzelor.

Dar James era acum la un ocean depărtare de mine.

Iar eu mă aflam singură în Londra, îndurerată, furioasă și amețită după zbor, în minte cu o decizie

esențială de luat, una care avea să-mi schimbe complet viața.

În loc să mă îndrept spre sud, către London Eye și Tamisa, am luat-o în direcția opusă, spre St. Paul's și Ludgate Hill. Cu ochii larg deschiși în căutarea celui mai apropiat pub, mă simțeam până în măduva oaselor ca o turistă-clișeu, cu tenișii mei gri și geanta din pânză trecută peste umăr. Înăuntru se lăfăia jurnalul meu, cu paginile acoperite de cerneală albastră și inimioare, care marcau itinerariul nostru pe următoarele zece zile. De abia ajunseseam aici și nu mă înduram să arunc o privire la programul stabilit pentru noi doi, ca pentru un cuplu, și nici la notițele pe care le făcusem în joacă unul pentru celălalt în carnet.

Southwark, turul grădinii pentru cupluri, mângălisem eu pe una dintre foi.

Să exersăm conceperea unui copil în spatele unui copac, scrijelise James chiar lângă. Plănuisem să port rochie, în caz că s-ar fi întâmplat.

Acum chiar nu mai aveam nevoie de jurnal. Toate planurile pe care le conținea el se năruiseră cu un bufnet surd. Am simțit un nod puternic în gât, ca o arsură, o presimțire că urmau și lacrimi, în timp ce m-am întrebat oare ce altceva avea să se mai spargă în curând ca un balon de săpun? Căsnicia noastră, poate? James era iubitul meu din liceu – nu aveam habar cum era viața fără el. Nu mă cunoșteam deloc pe mine fără el. Mi-aș pierde, odată cu asta, și speranțele de a deveni mamă? Gândul mi-a făcut stomacul să se strângă. Nu era foame. O dorință pentru altceva, mai mult decât o masă gustoasă la un restaurant, cu mult mai mult. Îmi doream cu disperare să fiu mamă. Să sărut degețelele mici de la piciorușele copilășului, să îl ciupec în joacă de burtica dolofană.

Nu am mers mult și am zărit intrarea unui pub, The Old Fleet Tavern. Înainte să mă aventurez înăuntru, un tip îmbrăcat cam jerpelit, cu pantaloni kaki pătați și cu o mapă în brațe, mi-a făcut un semn prietenos cu mâna. Rânjea și părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

— Ți-ar plăcea să ni te alături și să scotocești alături de noi prin noroi?

Să scotocesc prin noroi? Ce drăcie mai era și asta? Ca să ce, să caut cuiburi de păsări sau rămășițele zilei de ieri?, mi-am zis în glumă. M-am forțat să zâmbesc și am clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc.

Nu a părut chiar descumpănit.

— Ai citit vreodată scriitorii din perioada victoriană?

Vocea lui de abia s-a auzit, bruiată de autobuzul care făcea tururi ale orașului pentru turiști.

A fost rândul meu să mă regăsesc dusă pe gânduri.

Cu un deceniu în urmă, terminasem facultatea cu o lucrare pe tema istoriei britanice. Luasem note bunicele și fusesem mereu mai interesată de ceea ce se afla dincolo de lecturile obligatorii. Capitolele seci, schematici, mă pasionau mai puțin decât albumele patinate aflate în arhive din clădiri vechi sau decât imaginile digitalizate ale unor obiecte precum facturi din diferite perioade, însemnări ale recensămintelor, liste cu pasageri din trenuri și altele pe care le puteam găsi online. Pierdeam ore întregi contemplând genul ăsta de nimicuri aparente, în vreme ce colegii mei se întâlneau în cafenele ca să învețe în grup. Nu puneam interesul meu nonconformist pe seama a ceva anume. Știam doar că dezbaterile de la ore, despre războaiele civile și lideri politici însetați de putere, mă făceau adesea să casc. Pentru mine, atracția istoriei se găsea în micile vestigii ale vieții de zi cu zi din vremuri

de demult. În secretele îngropate pentru totdeauna ale oamenilor obișnuiți.

— Am citit câte ceva, da, i-am răspuns.

Evident, îndrăgisem multe romane clasice britanice și citisem enorm în liceu și facultate. Uneori, îmi doream să fi urmat o carieră literară, pentru că părea ceva mai potrivit cu interesele mele. Ceea ce nu i-am mărturisit însă bărbatului era că nu mai citisem literatură victoriană de ani buni, nici măcar autorii mei preferați din perioada aceea. Dacă avea să-mi dea un test de cultură generală, l-aș fi picat cu brio.

— Ei bine, cu toții au pomenit în operele lor câte ceva despre căutători în nămol – acele suflete nenumărate care căutau prin albia râului după ceva antic, ceva de valoare. Poate că-ți vei uda un pic pantofii, dar nu există un mod mai reușit de a te scufunda în trecut. Apa se umflă, apoi scade, și lasă de fiecare dată ceva în urmă pe mal. Dacă ai chef de o aventură, ești binevenită să ni te alături. Primul tur este întotdeauna gratuit. Vom fi chiar în spatele clădirii aceleia de cărămidă pe care o vezi acolo...

Mi-a arătat cu degetul într-o anumită direcție.

— Caută scările care coboară spre albia fluviului. Întâlnirea grupului este la două și jumătate, când apa scade datorită mării.

I-am zâmbit. În ciuda hainelor cam jerpelitate, ochii lui căprui radiau căldură și încredere. În spatele lui, însă, plăcuța cu numele barului se clătina mai îmbietor.

— Mulțumesc, i-am răspuns încă o dată, dar mă îndrept spre... altă întâlnire.

Adevărul era că aveam mare nevoie de o băutură.

A dat din cap încetișor.

— Foarte bine. Dacă totuși te răzgândești, noi vom fi acolo, explorând, până pe la cinci și jumătate.